

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.489 van 31 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger
van haar minderjarig kind X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in naam van haar minderjarig kind X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot weigering van visum, aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. HAEGEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster huwt op 18 juli 2007 in Turkije met een Belg.

Ze dient op 17 augustus 2007 te Ankara een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum.

Haar Belgische echtgenoot was voordien gehuwd met een andere vrouw en gescheiden middels een echtscheidingsvonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Emirdag (Turkije) van 23 november 2006.

Op 28 september 2007 laat de advocaat van deze vroegere echtgenote van de man aan de Dienst Vreemdelingenzaken weten dat zijn cliënte niet wenste te scheiden en dat de echtscheiding en de overschrijving van het echtscheidingsvonnis in de registers van de burgerlijke stand, buiten haar medeweten om is gebeurd.

Er wordt een beslissing genomen tot uitstel van de beslissing in afwachting van het advies van het parket inzake het echtscheidingsvonnis van de man.

Op 10 februari 2008 dient de vroegere echtgenote een eenzijdig verzoekschrift in bij de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel tot nietigverklaring van de erkenning en uitvoerbaarverklaring van het Turks echtscheidingsvonnis.

Op 12 juni 2008 geeft het parket een negatief advies inzake de visumaanvraag van verzoekster.

Bij beslissing van 25 augustus 2008 wordt de termijn van negen maanden om de beslissing te nemen verlengd voor een periode van drie maanden.

Op 2 december 2008 wordt de beslissing genomen tot weigering van visum. Dit is de bestreden beslissing:

“De aanvraagster kan zich niet beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat de Ambassade van België te Ankara aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging overgemaakt heeft op naam van M.S., geboren op 21/05/1983 te Emirdag, Turkije;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Dhr. M.S. is op 23/11/2006 in Turkije gescheiden van mw. I.S.

Deze echtscheiding werd op eenzijdig verzoek van M.S. bekomen, zonder medeweten van mw. I.

Mw. I. was niet rechtsgeldig vertegenwoordigd, noch in persoon, noch door een advocaat.

De rechten van verdediging van mw. I. zijn dermate geschaad dat de erkenning van het echtscheidingsvonnis dd. 23/11/2006 in strijd is met de regels van de openbare orde.

Overwegende dat mw. I. via haar advocaat op 10/02/2008 in toepassing van onder meer artikel 23 van het wetboek van internationaal privaatrecht de nietigverklaring en de uitvoerbaarverklaring in België vordert van het vonnis geveld door de rechtbank van eerste aanleg te Emirdag (Turkije) op 23/11/2006, met het nummer 2006/629, waarbij de echtscheiding tussen dhr. M.S. en mw. I.S. werd uitgesproken.

Overwegende dat het parket van de procureur des konings te Brussel een onderzoek heeft geopend (referentie 315/BS/08) naar de handelswijze van dhr. M.S. in deze zaak.

Overwegende dat uit het onderzoek blijkt dat dhr. M. geen enkel bewijs kan voorleggen dat mw. I. op de hoogte was of rechtsgeldig vertegenwoordigd werd.

In het vonnis staan vermeldingen die niet stroken met de werkelijkheid met betrekking tot de woonplaats van de partijen in Nederland en het feit dat partijen al twee jaar gescheiden leefden terwijl ze in realiteit nog steeds op het zelfde adres in Gent stonden ingeschreven. Het Turkse echtscheidingsvonnis maakt melding van een fictief adres van dhr. M. in Turkije, niettegenstaande hij officieel ingeschreven stond in de bevolkingsregisters te Gent. Dhr. M. wilde op deze manier ontsnappen aan de toepassing van het Belgisch recht en heeft een fictief element voorgewend om een Turkse rechter bevoegdheid te geven.

Overwegende dat als gevolg van deze feiten het eerste huwelijk van dhr. Mazibas niet geldig werd ontbonden;

Overwegende dat het huwelijk van dhr. M.S. met mw. M.S. bijgevolg niet als rechtsgeldig kan worden erkend in België.

Overwegende dat het parket van de procureur des konings te Brussel onze diensten op 14/10/2008 een ongunstig advies heeft bezorgd voor wat betreft de aflevering van een visum in het kader van gezinshereniging aan mw. M.S.
Het visum wordt derhalve geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

II. 1. Eerste Middel: Schending van de materiële motiveringsverplichting zoals hervat in de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

11.1.1 De aanvraag tot vestiging van verzoekster werd geweigerd.

Verzoekster kan zich hoegenaamd niet verzoenen met de motivering waarom haar aanvraag werd geweigerd.

De enige motivering is dat het eerste huwelijk van de heer S.M., echtgenoot van verzoekster, niet geldig ontbonden zou zijn, waardoor het huwelijk van de heer S.M. met mevrouw S.M. niet als rechtsgeldig zou kunnen worden erkend in België.

Het toch aanvaarden van de aanvraag tot vestiging van verzoekster zou bijgevolg strijdig zijn met de openbare orde.

11.1.2 Om te komen tot deze stelling, heeft men zich manifest enkel en alleen gebaseerd op de (nota bene volstrekt te kwader trouw gedane - cfr. infra) verklaring van mevrouw S.I. (eerste en ex-echtgenote van de heer S.M.) ten opzichte van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 11 februari 2008, waarin zij gesteld heeft, bij monde van haar raadsman (stuk 3):

"ik ben de raadsman van mevrouw I.S., wonende te (...).

Ten einde haar rechten van verdediging te vrijwaren heeft cliënte bij eenzijdig verzoekschrift d.d. 10.02.2008 aan de heer Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel, de nietigverklaring van de erkenning en uitvoerbaarverklaring van het Turks echtscheidingsvonnis in België gevraagd.

In bijlage laat ik U een kopie geworden van het opgemaakt verzoekschrift en de aangewende stukken.

Weze trouwens opgemerkt dat de genaamde M.S. ingeval van nietigverklaring van de erkenning van het frauduleuze Turks echtscheidingsvonnis d.d. 23.11.2006, verleend door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Emirdag (Turkije), geen visum tot gezinshereniging met zijn nieuwe echtgenote M.S. (21.5.83) kan aanvragen.

Alsdan zou er sprake zijn van bigamie gezien het huwelijk tussen de heer M.S. en cliënte niet rechtsgeldig in België is ontbonden.

Mag ik U verzoeken met deze feitelijke elementen rekening te willen houden en geen visum tot gezinshereniging te willen verlenen aan de genaamde M.S., echtgenote van M.S."

Deze verklaring is nochtans volstrekt leugenachtig, strookt geenszins met de werkelijkheid en is strijdig met alle elementen van het dossier.

11.1.3 Verzoekster dient, ter volledige informatie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kort in te gaan op de werkelijke grond van deze beweringen.

De echtgenoot van verzoekster, de heer S.M., is gescheiden van zijn ex-echtgenote, mevrouw I.S., via vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te EMIRDAG (TURKIJE).

Hierbij werden beide partijen perfect vertegenwoordigd (infra, stukken 3, 4 en 10).

Mevrouw I.S. gaf hiertoe een mandaat aan een Turkse Advocaat, Mr. A.S., te EMIRDAG, TURKIJE.

Dit blijkt overigens manifest uit het vonnis in het Turks (cfr. stuk 3) en de Nederlandse vertaling ervan die door I.S. zelf werd bijgebracht (stuk 4) !

De Rechtbank in EMIRDAG (TURKIJE) heeft met andere woorden op perfect legale wijze, en via een tegensprekelijke procedure, haar (intussen definitief) vonnis uitgesproken (waarin mevrouw I., ten overvloede, toegekend kreeg wat ze vroeg, te weten een onderhoudsgeld van 110 nieuwe Turkse lire voor elk kind per maand).

Partijen hebben overigens (stuk 10) onmiddellijk definitief berust in dit vonnis, dat werd overgeschreven in de registers van de Burgerlijke Stand te Schaarbeek en Gent.

II.1.4 De betwiste beslissing vermeldt, enkel en alleen op grond van de hoger verduidelijkte leugenachtige beweringen van S.I., dat "de echtscheiding werd op eenzijdig verzoek van M.S. bekomen, zonder medeweten van mevrouw I. Mevrouw I. was niet rechtsgeldig vertegenwoordigd, noch in persoon, noch door een advocaat", hetgeen nochtans volstrekt verkeerd is (cfr. stukken 3 en 4).

De bewiste beslissing vermeldt tevens, volstrekt onterecht, dat de rechten van verdediging van mevrouw I. dermate zouden zijn geschaad dat de erkenning van het echtscheidingsvonnis d.d. 23.11.2006 in strijd is met de regels van de openbare orde.

Deze motiveringen zijn manifest verkeerd, uiteraard hoegenaamd niet afdoende, en zelfs strijdig met de stukken van het dossier.

II.1.5 Essentieel in dit kader is, naast het feit dat het echtscheidingsvonnis uitdrukkelijk de naam van een raadsman voor mevrouw I. vermeldt, en ook de berustingsakte (stuk 10), dat deze laatste zelf steeds erkend heeft dat deze Turkse echtscheiding in alle regelmatigheid was tussengekomen.

Zij heeft zich zelf gebaseerd op dit vonnis, en ernaar verwezen, toen ze voor de Vrederechter van het tweede kanton te Gent vorderde, enerzijds dat (nota bene niet bestaand) achterstallig onderhoudsgeld op grond van dit vonnis (!!!) betaald zou worden, en anderzijds dat het vonnis gewijzigd zou worden en meer onderhoudsgeld zou worden toegekend.

Haar eigen oorspronkelijk verzoekschrift tot inleiding van deze procedure vermeldt letterlijk (!!!):

"Gezegd huwelijk is ontbonden door echtscheiding voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Emirdag (Turkije) op 30.11.06. Gezegd vonnis is op 30.11.06 overgeschreven in de registers van de Burgerlijke Stand te Emirdag (Turkije). In het Turkse echtscheidingsvonnis dd. 30.11.06 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Emirdag werd een onderhoudsgeld van 60€/ kind / maand bepaald."

Men kan toch moeilijk duidelijker zijn !

Op dat ogenblik, in tempore non suspecto, had S.I. manifest geen enkel probleem met het tussengekomen vonnis van de Rechter te Emirdag !

Een beter bewijs van het feit dat I. vertegenwoordigd werd, en dat haar rechten perfect gerespecteerd werden, kan niet bijgebracht worden !

11.1.6 Volstrekt terecht heeft de Vrederechter bijgevolg geoordeeld (stuk 5) "het huwelijk werd ontbonden in gevolge vonnis van 30.11.2006 van de rechtbank van eerste aanleg te Emirdag en werd op dezelfde dag overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand" alsmede:

"Indien de eisende partij voorhoudt dat haar rechten van verdediging niet werden gewaarborgd, dat er sprake zou zijn van wetsontduiking dan diende zij daartoe de geëigende middelen aan te wenden tegen het echtscheidingsvonnis van de Turkse rechtbank."

"Uit het Turkse vonnis blijkt formeel dat de huidige eiseres in de echtscheidingsprocedure door een advocaat bijgestaan / vertegenwoordigd werd."

"de rechtbank kan ook niet anders vaststellen dan dat de onderhoudsbijdrage die de Turkse rechter heeft toegekend overeenkomstig de vordering van de huidige eiseres bepaald is, namelijk 110 Turkse Lire (...)"

"In die omstandigheden kan het natuurlijk niet dat thans een onderhoudsbijdrage wordt gevorderd dat hoger is dan die vastgesteld in het echtscheidingsvonnis en zulks met ingang van de maand volgend op dat echtscheidingsvonnis. Aanpassing van een onderhoudsbijdrage is pas mogelijk mits gewijzigde omstandigheden worden aangetoond: dit blijkt niet."

11.1.7 Het is pas na kennisname van deze argumentatie van de Vrederechter, die door de heer S.M. reeds van bij aanvang werd gevolgd, op haar vraag tot wijziging van het onderhoudsgeld (vastgesteld in het Turkse echtscheidingsvonnis), dat S.I., meer dan een jaar na tussenkomst van dit vonnis en pas in het kader van de beroeps-(!)-procedure tegen hoger vermeld vonnis van de Vrederechter (toen zij het rechtsadagium rebus sic stantibus inzake onderhoudsgeld (eindelijk) begrepen had en dus ook dat zij niet plots méér geld kon vorderen dan het door haar voor de Turkse rechter gevorderde onderhoudsgeld), dat zij volstrekt te kwader trouw, om tactische redenen, is beginnen stellen - zonder hieromtrent over enig bewijs te beschikken - dat de echtscheiding met S.M., niet rechtsgeldig was tussengekomen, en dit enkel en alleen om deze laatste stokken in de wielen te steken.

Het is dan pas, toen de beroepsprocedure tegen hoger vermeld vonnis reeds was ingeleid, dat zij plots de geldigheid van het echtscheidingsvonnis, waarop zij zich oorspronkelijk nochtans zelf baseert en waarnaar zij zelf verwijst (stukken 5 en 6), in twijfel begon te trekken

11.1.8 Overigens werd nooit enig rechtsmiddel aangewend tegen het intussen reeds lang definitieve echtscheidingsvonnis van de Turkse rechter (EMIRDAG). Men heeft integendeel uitdrukkelijk berust (stuk 10), waarna door mevrouw I. meer dan een jaar niets gedaan werd, tenzij een wijziging van het in dit Turkse vonnis onderhoudsgeld te vragen !!!

Nooit eerder was sprake van enige onregelmatigheid !

De rechten van de verdediging werden wel degelijk correct gewaarborgd in het vonnis.

De eigen (hoger beschreven) houding van S.I. spreekt hieromtrent boekdelen en het is kristalhelder dat zij pas na lectuur van het (terechte) vonnis van de Vrederechter, problemen is gaan zoeken in het Turkse echtscheidingsvonnis vermits zij denkt dat dit de enige overblijvende manier is (rebus sic stantibus - geen wijziging in onderhoudsgeld zonder gewijzigde omstandigheden) om meer geld te krijgen.

Zij is dan zelfs zo ver gegaan een eenzijdige procedure in te leiden (méér dan een jaar na de overschrijving in de registers van de burgerlijke stand, zowel te Sint-Joost-ten-Node als te Gent (cfr. infra !!) teneinde de "nietigverklaring van de erkenning en uitvoerbaarverklaring" van het vonnis te vorderen ;

Deze procedure (méér dan een jaar na de overschrijving van het vonnis en méér dan een half jaar na de inleiding van de procedure bij de Vrederechter) werd ingeleid terwijl de beroepsprocedure al ver gevorderd was, enkel vanuit tactisch -strategisch oogpunt.

11.1.9 Het kwam de administratieve overheid overigens niet toe zich in de plaats te stellen van de bevoegde Rechtbank van Eerste Aanleg te BRUSSEL, te weten de geadieerde rechter die bevoegd is om te oordelen over de al dan niet erkenning in de Belgische rechtsorde van het vonnis d.d. 23.11.2006 van de Rechtbank te Emirdag (Turkije).

Op heden is de beslissing van erkenning en uitvoerbaarverklaring (en de overschrijving in de Registers van de Burgerlijke Stand) van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Emirdag (Turkije) geenszins nietig verklaard.

De heer S.M. zal overigens tussenkomen in deze procedure die zou ingeleid zijn door S.I. (noch verzoekster, noch haar echtgenoot, hebben weet van deze procedure, vermits het een eenzijdige procedure betreft, en S.I., te kwader trouw, weigert wat voor informatie dan ook mee te delen) of zou desgevallend derdenverzet aantekenen.

In ieder geval moge duidelijk zijn dat deze eenzijdige procedure door S.I. geenszins diligent wordt opgevolgd, hetgeen logisch is, vermits zij zelf hoegenaamd niet van oordeel is dat zij nog steeds gehuwd zou zijn, noch zinnens opnieuw een huwelijksleven aan te vatten met de heer M. Zij wenst enkel stokken in de wielen van verzoekster en haar man te steken (op heden - helaas -met het door haar gewenste gevolg !!) om zo te trachten M. te overhalen meer onderhoudsgeld te betalen dan wat werd overeengekomen voor de Turkse rechter.

11.1.10 De aangevochten beslissing herneemt als motief onder andere dat "uit het onderzoek blijkt dat dhr. M. geen enkel bewijs kan voorleggen dat mevrouw I. op de hoogte was of rechtsgeldig vertegenwoordigd werd".

Ook dit is manifest onwaar!

Men baseert zich op onjuiste elementen.

Verzoekster verwijst opnieuw naar het tussengekomen Turkse echtscheidingsvonnis (Mr. A.S. kwam manifest tussen voor I.) en de Nederlandse vertaling ervan die door S.I. in het kader van de procedure te Gent werd bijgebracht, alsook naar de berustingsakte, die duidelijk is !

Op geen enkele wijze bewijst I. het tegendeel !!

De gemachtigde van de minister is niet zorgvuldig, waar hij zich louter op foutieve beweringen (ingegeven door wraakgevoelens) van de ex-echtgenote van de man van verzoekster baseert.

11.1.11 De gemachtigde van de minister heeft zich verder tevens beroepen op het feit dat in het vonnis vermeldingen staan "die niet stroken met de werkelijkheid met betrekking tot de woonplaats van de partijen in Nederland en het feit dat partijen al twee jaar gescheiden leefden terwijl ze in realiteit nog steeds op hetzelfde adres in Gent stonden ingeschreven".

Eerst en vooral hebben geen van deze partijen een woonplaats in Nederland (!!) (gehad).

De motivering is dus opnieuw verkeerd en geenszins afdoende.

Bovendien is het niet juist dat deze partijen (de "ex-echtgenoten" S.I. en S.M.) nog op hetzelfde adres in Gent stonden ingeschreven.

Verzoekster voegt in stuk 7 een historiek van de adressen van S.M. bij d.d. 19.06.2007, waaruit duidelijk blijkt dat deze laatste voor "Gent" geschrappt werd op 08.03.2005 (het echtscheidingsvonnis van de Turkse rechter dateert van ... 23.11.2006, m.a.w. anderhalfjaar later) en verhuisde naar (...) (cfr. ook stuk 8).

11.1.12 Het echtscheidingsvonnis is geenszins onregelmatig, ook niet voor wat zogenaamde wetsontduiking betreft (de gemachtigde van de minister stelt immers dat het Turkse echtscheidingsvonnis melding maakt van een fictief adres van de heer M. in Turkije, "niettegenstaande hij officieel ingeschreven stond in de bevolkingsregisters te Gent" en dat de heer M. op deze manier heeft willen ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht).

De bestreden beslissing vermeldt - opnieuw onterecht - een inschrijving in de bevolkingsregisters te Gent.

Dit is niet correct (cfr. stukken 7 en 8).

Beide ex-echtgenoten hebben overigens, met volledige kennis van zaken, het toepasselijk recht voor de echtscheiding gekozen hebben conform artikel 55 § 2 WIPR.

11.1.13 De aangevochten beslissing is manifest niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, en heeft deze evenmin correct beoordeeld.

Men heeft zich louter gebaseerd op een verklaring van de ex-echtgenote van S.M. die om zeer laakbare motieven, en kristalhelder op leugenachtige wijze, en zeer laattijdig, heeft ingeroepen dat het echtscheidingsvonnis van de Turkse Rechter te EMIRDAG niet geldig zou zijn, zonder hieromtrent wat voor bewijs dan ook bij te brengen.

Er is op geen enkele wijze geverifieerd of de inhoud van deze beweringen wel correct was, quod certe non.

De elementen waarop de Minister van Binnenlandse Zaken zich gebaseerd heeft om het verzoek van verzoekster te weigeren, zijn volstrekt onjuist

Men is niet op een redelijke wijze tot het negatief besluit gekomen.

De aangevochten beslissing is dan ook onterecht genomen, voornamelijk omdat de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29.07.1991 flagrant geschonden werd.

Artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij "afdoende" moet zijn.

Een beslissing moet niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd zijn, maar de motieven aangehaald in de beslissing moeten ook afdoende zijn. De motivering moet met andere woorden pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken draagt deze beslissing manifest niet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens (quod non in casu), of zij die correct heeft beoordeeld (quod non in casu) en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (quod in casu) (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De minister van binnenlandse zaken kon (a fortiori in deze hoger geschetste omstandigheden) onmogelijk rechtmatig tot de besluitvorming komen, enkel en alleen op grond van een verklaring van de ex-echtgenote van de man van verzoekster, dat het eerste huwelijk van S.M. niet ontbonden was.

I. werd wel degelijk vertegenwoordigd door een raadsman.

De beslissing ten aanzien van verzoekster schendt, gelet op het voorgaande en de bijgebrachte documenten, de materiële motiveringsplicht flagrant, aangezien de aanvraag van verzoekster op grond van de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld, en op onredelijke en onzorgvuldige wijze tot het weigeringsbesluit is gekomen.

Gelet op het voorgaande vordert verzoekster de vernietiging van de bestreden beslissing."

3.1.2. Verwerende partij repliceert in de nota dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is en dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan omdat de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen ervan vermeldt. In de bestreden beslissing wordt duidelijk uiteengezet waarom wordt beslist het visum te weigeren, met verwijzing naar het advies van de procureur des konings en met verwijzing naar het eerste huwelijk dat niet geldig werd ontbonden. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de procureur des konings een gedegen en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd waarna diende te worden vastgesteld dat het echtscheidingsvonnis niet verenigbaar was met de openbare orde. Betreffende de elementen die verzoekster in het verzoekschrift aanvoert, namelijk dat de eerste echtgenote in België bij de vrederechter een procedure voerde inzake onderhoudsgeld na echtscheiding en dus het echtscheidingsvonnis aanvaardde, stelt verwerende partij dat de gemachtigde van de minister op objectieve wijze rekening heeft gehouden met de situatie van verzoekster en in uitvoering van het advies heeft besloten tot weigering van het visum. In dit advies wordt gesteld dat het echtscheidingsvonnis niet rechtsgeldig is en wordt geadviseerd het visum te weigeren. Daarbij wordt nog opgemerkt dat de echtgenoot de politieonderzoeken ontwijkt. Hij werd herhaaldelijk opgeroepen maar gaf hieraan geen gevolg. Een politieambtenaar heeft zich aangeboden om te informeren waarom hij niet reageerde, maar kon hem niet aantreffen. Hij had de bevoegde instanties een repliek kunnen geven inzake het echtscheidingsvonnis, maar hij heeft dit nagelaten. Betreffende het vonnis van de vrederechter overweegt verwerende partij dat zij hiermee geen rekening kon houden ten tijde van de bestreden beslissing, omdat verzoekster dit pas in huidige procedure voor het eerst vermeldt en deze procedure voor de vrederechter dus

niet gekend was. Voor de beoordeling van de wettelijkheid van een beslissing, dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken mag op basis van artikel 27 van het WIPR weigeren om het echtscheidingsvonnis te erkennen. Op basis van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen staat de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand de buitenlandse akte wel zou hebben erkend, er niet aan in de weg dat verwerende partij binnen haar bevoegdheid de erkenning weigert. De gemachtigde van de minister handelde na grondig onderzoek en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

3.1.3. In de repliekmemoirie verwijst verzoekster naar het inleidend verzoekschrift.

3.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het vorig huwelijk van de echtgenoot van verzoekster niet geldig werd ontbonden zodat het huwelijk van verzoekster met deze echtgenoot niet rechtsgeldig kan worden erkend. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert in het middel aan dat het vorig huwelijk van de echtgenoot van verzoekster wel rechtsgeldig was ontbonden: de vroegere echtgenote was rechtsgeldig vertegenwoordigd bij deze procedure en de vroegere echtgenote heeft bovendien in België gebruik gemaakt van dit Turks echtscheidingsvonnis, in het kader van een procedure bij de vrederechter tot wijziging van het onderhoudsgeld. Verzoekster voegt dit vonnis van de vrederechter van 19 november 2007 bij het verzoekschrift (zaak ingeleid op 13 augustus 2007).

De Raad stelt vooreerst vast dat het niet zijn bevoegdheid is om de inhoud van het Turks echtscheidingsvonnis aan een onderzoek te onderwerpen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat inzake de rechtsgeldigheid van dit echtscheidingsvonnis een procedure hangende is bij de ter zake bevoegde rechtbank, namelijk de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

De Raad stelt vast dat uit het vonnis van de vrederechter van 19 november 2007 blijkt dat de vroegere echtgenote van verzoekster in deze procedure melding maakte van het feit dat het in Turkije uitgesproken echtscheidingsvonnis volgens haar niet rechtsgeldig was maar dat zij wel een verhoging wenste van de onderhoudsgelden die in dit echtscheidingsvonnis werden vermeld.

De Raad stelt vast dat verzoekster deze elementen pas voor het eerst voorlegt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Zij heeft deze niet ter kennis gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt eveneens vast dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van het onderzoek van de visumaanvraag van verzoekster, aan het parket informatie heeft gevraagd omtrent de rechtsgeldigheid van het Turks echtscheidingsvonnis. Als gevolg daarvan geeft de procureur des konings op 12 juni 2008 een ongunstig advies dat steunt op politieonderzoek waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan diverse convocaties van de politiediensten. Op 14 oktober 2008 volgt een tweede ongunstig advies.

Uit het verslag van de lokale politie van 20 mei 2008, dat zich in het dossier bevindt, blijkt het volgende :

de echtgenoot "werd herhaaldelijk, zonder gevolg, op , opgeroepen en dit rekening houdend met zijn/haar beroepsbezigheden, teneinde hem/haar de mogelijkheid te geven zich op ons commissariaat aan te bieden.

Betrokkene heeft de reden van zijn/haar onthouding niet kenbaar gemaakt. Overeenkomstig de onderrichtingen van de heer Procureur des konings, die het voorwerp uitmaken van het rondschrijven DOCUMENTATIE – Politie nr. 22 van 24.1.1962, heeft een politieambtenaar zich in uniform op het bovengenoemde adres aangeboden om te informeren waarom de geconvoceerde persoon niet heeft gereageerd; Deze politieambtenaar heeft betrokkene niet kunnen aantreffen".

Uit het verslag van de lokale politie van 1 augustus 2008 blijkt het volgende:
"hebben de genaamde M.S. uitgenodigd zonder resultaat."

Hieruit blijkt dat aan verzoeksters echtgenoot ruim de mogelijkheid werd geboden om uitleg te verschaffen over zijn vorig huwelijk en de al dan niet beëindiging ervan en over de visumaanvraag van verzoekster. Hij heeft van deze mogelijkheid echter geen gebruik gemaakt.

Verzoekster geeft in huidig verzoekschrift, ná de bestreden beslissing, een omstandige bijkomende uitleg, terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het onderzoek naar de visumaanvraag via de procureur des konings die de lokale politie inschakelde, tevergeefs heeft geprobeerd om bijkomende uitleg te krijgen. Het is aan verzoekster en haar echtgenoot te wijten dat deze informatie niet eerder werd meegedeeld. Bij het nemen van een beslissing moet rekening worden gehouden met al de gegevens die op dat moment ter beschikking zijn, en kan enkel met deze gegevens rekening worden gehouden. Verwerende partij heeft, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, uitdrukkelijk getracht om meer informatie te verkrijgen bij de echtgenoot van verzoekster. De echtgenoot van verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan deze pogingen. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij heeft geoordeeld dat uit het geheel van de in de beslissing opgesomde feiten blijkt dat het eerste huwelijk van de echtgenoot van verzoeker niet geldig werd ontbonden, en dat daarom het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot niet als rechtsgeldig kan worden erkend in België.

Het komt niet toe aan de Raad om in het kader van zijn wettigheidstoetsing, zijn oordeel in de plaats te stellen van dat van de overheid. Zoals reeds gesteld is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenfinding, zoals die voorhanden was op het ogenblik van het nemen van de beslissing, tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

« II. 2. Tweede Middel: Schending van artikel 8 van het EVRM

11.2.1 Verzoekster meent bovendien dat de beslissing een inbreuk uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

De weigeringsbeslissing valt niet redelijk te verantwoorden met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé- en gezinsleven waarborgt.

Verzoekster voldoet immers wel degelijk aan alle voorwaarden gesteld in de wet voor een aanvraag tot vestiging.

De afweging van de redenen werd niet op een grondige en evenwichtige wijze genomen, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

In de huidige situatie is het voor verzoekster onmogelijk bij haar Belgische echtgenoot, met wie zij een klein kindje heeft (geboren op 24.06.2008!!) te verblijven.

M.M. is bovendien, volledig in strijd met artikel 8 EVRM dat hem nochtans een recht op eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven waarborgt, gescheiden van zijn vader.

De beslissing en de reden die voor de weigering gegeven wordt, is dan ook niet redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoekster en haar zoon heeft.

Dit is kennelijk onredelijk.

Het is voor verzoekster zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een gezinsleven te hebben.»

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het Europees Hof voor de rechten van de mens aanneemt dat uit artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat moment op het grondgebied vermag te verblijven. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het

verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen. Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar ze dient wel te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend.

3.2.3. In de repliekmemoirie verwijst verzoekster naar het inleidend verzoekschrift.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend voor een visum gezinshereniging dat haar werd geweigerd omdat er nog geen duidelijkheid is omtrent de omstandigheid of het vorig huwelijk van haar echtgenoot wel geldig is ontbonden. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de motieven van de bestreden beslissing correct zijn. De inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Er dient tevens te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een Belgische echtgenoot heeft, en haar kind een Belgische vader, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster en haar kind te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat aan verzoekster geen visum gezinshereniging kan worden toegestaan omdat niet vaststaat dat haar echtgenoot is gescheiden van zijn vroegere echtgenote. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar echtgenoot en het kind definitief van

zijn vader wordt gescheiden. Verzoekster heeft nog steeds de mogelijkheid om een nieuwe aanvraag in te dienen en zich in het bezit te stellen van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, nadat er duidelijkheid is omtrent de al dan niet gehuwde status van haar echtgenoot op het ogenblik dat zij ermee in het huwelijk trad. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster en het kind niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

« II. 3. Derde Middel: Voor wat betreft het kind M.M.:

- schending van de materiële motiveringsverplichting zoals hervat in de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en*
- schending van het redelijkheidsbeginsel en*
- het zorgvuldigheidsbeginsel*
- En schending van artikel 8 van het EVRM*

Verzoekster stelt vast dat de aangevochten beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het feit dat de situatie M.M., de minderjarige zoon van verzoekster en conluent, op geen enkele wijze beïnvloed kan / mag worden door het al dan niet op correcte wijze ontbonden zijn van het eerste huwelijk van S.M.

Nochtans is dit het enige door de administratie (weliswaar verkeerdelijk - supro) weerhouden element !!!

De openbare orde kan op geen enkele wijze in gevaar gebracht worden door het toelaten van M.M. zijn recht op een gezinsleven met zijn vader uit te oefenen, en hem toe te laten tot de gezinshereniging.

Met andere woorden, of het eerste huwelijk van S.M. nu correct ontbonden zou zijn of niet (quod non), heeft de zoon van verzoekster en S.M. toch steeds het recht op eerbiediging van artikel 8 EVRM. Het gaat niet op M.M. het recht te ontzeggen van gezinshereniging met zijn Belgische vader, op grond van het beweerdelijke feit dat zich problemen zouden stellen met de ontbinding van diens eerste huwelijk !!

Ten onrechte heeft de aangevochten beslissing hiermee geen rekening gehouden voor wat betreft M.M. Dit is noch redelijk, noch zorgvuldig, en in strijd met artikel 8 EVRM.»

3.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat ten opzichte van het kind een beslissing werd genomen tot voorlopig uitstel voor bijkomende documenten en/of vraag om inlichtingen. Het is verwerende partij niet duidelijk in hoeverre het gezinsleven van het kind in gedrang wordt gebracht door de bestreden beslissing.

3.3.3. In de repliekmemoire verwijst verzoekster naar het inleidend verzoekschrift.

3.3.4. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, evenals de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste en het tweede middel.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat in hoofde van het kind een afzonderlijke visumaanvraag werd ingediend. De bestreden beslissing geldt enkel voor verzoekster en niet voor de zoon, die aan afzonderlijke procedure volgt. De bestreden beslissing houdt niet in dat aan het kind een visum geweigerd wordt. Het middel mist derhalve feitelijke grondslag.

Het derde middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.